

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 października 2008 r.

w sprawie pomocy państwa C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 6015)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/38/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 1 lutego 2008 r., zarejestrowanym przez Komisję z tą samą datą, Włochy zgłosiły Komisji pomoc C 20/08 (ex N 62/08). Pismem zarejestrowanym przez Komisję z datą 18 marca 2008 r. Włochy przekazały Komisji dodatkowe informacje.
- (2) Pismem z dnia 30 kwietnia 2008 r. Komisja poinformowała Włochy o swojej decyzji o wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, w odniesieniu do przedmiotowego środka pomocy. O decyzji tej Włochy zostały poinformowane w dniu 7 maja 2008 r.
- (3) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag odnośnie do przedmiotowego środka pomocy.
- (4) Pismem przesłanym pocztą elektroniczną w dniu 4 czerwca 2008 r., zarejestrowanym przez Komisję z tą samą datą (tj. w terminie nadsyłania uwag przewidzianym dla Włoch w decyzji o wszczęciu postępo-

wania), Włochy zwrócili się z wnioskiem o przedłużenie o jeden miesiąc ww. terminu. Pismem z dnia 9 czerwca 2008 r. Komisja przedłużyła termin do dnia 7 lipca 2008 r. Ostatecznie Włochy przesyłały swoje uwagi pismem datowanym na dzień 7 lipca 2008 r., zarejestrowanym przez Komisję z tą samą datą (tj. w ostatecznym przedłużonym terminie).

- (5) Pismem z dnia 12 września 2008 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 17 września 2008 r., przekazane zostały uwagi spółki Cantiere Navale De Poli S.p.A. (zwanej dalej „De Poli”), która twierdziła, że jest zainteresowaną stroną. De Poli jest włoską stoczną, mającą siedzibę w Venezia-Pellestrina. Z informacji przekazanych w piśmie wynika, że jest to jedna z dwóch stocznii, które potencjalnie mogłyby skorzystać ze środków pomocy państwa przewidzianych w programie pomocy opisanym w motywie 6 poniżej, pod warunkiem że zgłoszona pomoc zostałaby zatwierdzona. Jednak termin, w którym zainteresowane strony mogły przedstawić swoje uwagi, upływał miesiąc po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzji o wszczęciu postępowania, o której mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu, tj. dnia 7 lipca 2008 r. Uwagi spółki De Poli zostały przedstawione po upływie tego terminu. W tym względzie stocznia De Poli twierdzi, że zbyt późno dowiedziała się o podjęciu przez Komisję decyzji o wszczęciu postępowania i o uwagach przedstawionych odnośnie do tej kwestii przez Włochy.

- (6) W myśl art. 88 ust. 2 Traktatu WE Komisja wzywa zainteresowane strony do przedstawienia swoich uwag. Nie zobowiązuje to jednak Komisji do indywidualnego informowania poszczególnych zainteresowanych stron, lecz wyłącznie do zastosowania takich środków, by wszystkie potencjalnie zainteresowane osoby miały możliwość przedstawienia uwag. Publikacja informacji w *Dzienniku Urzędowym* stanowi właściwą metodę informowania wszystkich zainteresowanych o wszczęciu postępowania ⁽³⁾. W związku z tym należy uznać, że za pomocą ww. publikacji stocznia De Poli została należycie poinformowana o decyzji o wszczęciu postępowania i o

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 20.

⁽²⁾ Zob. przypis 1.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1984 r., SA Intermills przeciwko Komisji, Rec. 1984, s. 3809, pkt 17.

wyznaczonym terminie przedstawiania uwag. De Poli nie dotrzymała jednak ustalonego terminu przedstawiania uwag, przewidzianego w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”). Komisja zauważa, że De Poli nie złożyła wniosku o przedłużenie wyznaczonego terminu przedstawiania uwag, ani też nie podała żadnego szczególnego powodu, dla którego jej uwagi miałyby być uwzględnione mimo przedstawienia ich po upływie przewidzianego terminu. Dlatego też Komisja nie uwzględni spóźnionych uwag spółki De Poli.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKÓW POMOCY

- (7) Pismem nr C(2004) 1807 wersja ostateczna z dnia 19 maja 2004 r. Komisja podjęła decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec włoskiego programu pomocy państwa dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego⁽⁵⁾ (zwanego dalej „programem”). Komisja uznała program za zgodny ze wspólnym rynkiem ze względu na jego zgodność z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1177/2002 z dnia 27 czerwca 2002 r., dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego⁽⁶⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004⁽⁷⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie TMO”).
- (8) Powyższy program pomocy w formie takiej, jaka została zgłoszona Komisji i przez nią zatwierdzona, przewidywał budżet w wysokości 10 mln EUR.
- (9) Włochy zgłosiły Komisji zamiar przeznaczenia na program dodatkowych 10 mln EUR.

III. OPIS MOTYWÓW WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (10) Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE, ponieważ żywiła wątpliwości co do zgodności zgłoszonej pomocy ze wspólnym rynkiem ze względów wymienionych poniżej.
- (11) Komisja, uwzględniając przepis art. 1 lit. c) rozporządzenia proceduralnego i art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁸⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”) uznała, że zgłoszone zwiększenie

budżetu stanowi zmianę programu pomocy, a więc nową pomoc państwa, podlegającą zgłoszeniu Komisji w myśl art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Komisja uznała ponadto że zgodność zgłoszonej pomocy ze wspólnym rynkiem winna być oceniona w świetle obecnie obowiązujących przepisów. Rozporządzenie w sprawie TMO utraciło moc prawną w dniu 31 marca 2005 r., a więc nie stanowi podstawy prawnej zatwierdzenia pomocy.

- (12) Komisja zwróciła ponadto uwagę, że pomoc nie zdaje się być zgodna ze wspólnym rynkiem w myśl jakichkolwiek innych przepisów, mających zastosowanie w dziedzinie pomocy państwa.

IV. UWAGI WŁADZ WŁOSKICH

- (13) Włochy zakwestionowały wątpliwości Komisji i przedstawiły następujące uwagi.
- (14) Przede wszystkim Włochy kwestionują stanowisko Komisji, że zgłoszony środek stanowi nową pomoc. Włochy utrzymują, że zgodnie z prawidłową wykładnią art. 4 rozporządzenia wykonawczego zakwalifikowanie jako nowa pomoc winno mieć miejsce wyłącznie w sytuacji zwiększenia budżetu programu pomocy już zatwierdzonego, czemu towarzyszy przedłużenie terminu, w którym przedsiębiorstwa mogą skorzystać ze związanych z tym korzyści oraz wynikające stąd zakłócenie konkurencji. Włochy utrzymują, że oczywiście jest, że takie okoliczności nie zachodzą w analizowanym przypadku, ponieważ chodzi o uzupełnienie programów, w odniesieniu do których złożony został formalny wniosek zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem w sprawie TMO. W tej kwestii Włochy utrzymują ponadto, że art. 4 rozporządzenia wykonawczego jest przepisem proceduralnym, określającym sposób zgłaszania określonych zmian w istniejących programach pomocy, a nie dotyczącym stwierdzania zgodności ze wspólnym rynkiem, a więc Komisja nie może przywoływać przepisu art. 4 na potrzeby oceny, czy proponowana pomoc państwa jest zgodna ze wspólnym rynkiem.
- (15) Następnie Włochy komentują stanowisko Komisji odnośnie do faktu, że rozporządzenie w sprawie TMO nie stanowi już podstawy prawnej oceniania zgodności zgłoszonej pomocy. Włochy twierdzą przede wszystkim, że taka argumentacja nie jest spójna ze stanowiskiem przyjętym w rozporządzeniu w sprawie TMO, które miało wprawdzie obowiązywać do dnia 31 marca 2004 r. (termin ten później został przedłużony do dnia 31 marca 2005 r.), ale jego podstawę prawną stanowiło rozporządzenie Rady (WE) nr 1540/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., ustanawiające nowe reguły dotyczące pomocy dla przemysłu stoczniowego⁽⁹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie przemysłu stoczniowego”), które miało przestać być stosowane z dniem 31 grudnia 2003 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ Pomoc państwa N 59/04 (Dz.U. C 100 z 26.4.2005, s. 27). Decyzja jest dostępna w języku autentycznym na stronie internetowej: http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/register/ii/by_case_nr_n2004_0030.html#59

⁽⁶⁾ Dz.U. L 172 z 2.7.2002, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 81 z 19.3.2004, s. 6.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 202 z 18.7.1998, s. 1.

- (16) Ponadto dla Włoch nie jest jasne, z jakiego powodu rozporządzenie w sprawie TMO nie może stanowić podstawy uzasadnienia aktualizacji wysokości środków w ramach programu pomocy, co stanowi operację czysto finansową, mającą na celu zrównanie traktowania stoczni, które skorzystały z programu pomocy ze stoczniami, które złożyły wniosek na podstawie przepisów rozporządzenia w sprawie TMO, ponieważ zabrakło środków na ten cel (ogólna zasada równego traktowania). Włochy utrzymują, że aktualizacja wielkości budżetu na działania publiczne w celu skorygowania skutków w czasie lub przewidywań co do wydatków, które okazały się niewystarczające, mimo że powoduje zwiększenie początkowego budżetu, nie stanowi nowej pomocy, lub też jest zgodna z ramami prawnymi, uzasadniającymi przyznanie pierwotnej pomocy. Innymi słowy zdaniem Włoch jest to uregulowanie spraw, wynikających z wniosków o przyznanie pomocy dotyczących umów zawartych przed dniem 31 marca 2005 r., co nie stanowi rozszerzenia programu pomocy, zwiększenie zakresu przedmiotowego czy też zmiany podstawowej struktury programu. Dla uzasadnienia swojego stanowiska Włochy powołują się na ogólne zasady równego traktowania, konieczność właściwego uwzględnienia uzasadnionych oczekiwań beneficjentów oraz utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości (wyroki wydane w sprawach 223/85⁽¹⁰⁾ i C-364/364)⁽¹¹⁾.
- (17) Na koniec Włochy stwierdzają, że zgłoszona pomoc nie stoi w sprzeczności z decyzją Światowej Organizacji Handlu, w myśl której rozporządzenie w sprawie TMO nie jest zgodne z przepisami Światowej Organizacji Handlu.

V. OCENA ŚRODKA POMOCY

Kwalifikacja jako pomoc państwa

- (18) Ponieważ środek pomocowy ma charakter czysto finansowy, jego zgodność ze wspólnym rynkiem musi być oceniona w odniesieniu do projektów, jakie zamierza się sfinansować lub dofinansować w ramach programu. Z powodów wymienionych w piśmie Komisji z dnia 19 maja 2004 r. program pomocy stanowi pomoc państwa w myśl art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

Nowa pomoc

- (19) W myśl art. 1 lit. c) rozporządzenia proceduralnego i art. 4 rozporządzenia wykonawczego podwyższenie budżetu zatwierdzonego programu pomocy stanowi nową pomoc, jeżeli przekracza 20 % pierwotnego budżetu. W rozpatrywanym przypadku podwyższenie wynosi 100 % pierwotnego budżetu, a w związku z tym winno być uznawane za nową pomoc w myśl art. 87 Traktatu WE.
- (20) Zastrzeżenia zgłoszone w tej kwestii przez Włochy nie zmieniają oceny Komisji.

- (21) Komisja zauważa, że w odniesieniu do pojęcia nowej pomocy, podlegającej obowiązkowi zgłoszenia w myśl art. 88 ust. 3 Traktatu WE, Komisja stosuje definicję zawartą w art. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Art. 1 lit. c) tego rozporządzenia definiuje jako nową pomoc między innymi „zmiany istniejącej pomocy”.
- (22) W art. 4 rozporządzenia wykonawczego dodatkowo wyjaśniono, że „zmiana pomocy istniejącej oznacza jakąkolwiek zmianę, inną niż modyfikacje o czysto administracyjnym lub formalnym charakterze, która nie może wpłynąć na ocenę zgodności danego środka pomocowego ze wspólnym rynkiem”, w tym zwiększenia o ponad 20 % budżetu przewidzianego dla zatwierdzonego programu pomocy. W tym względzie Komisja zauważa, że art. 4 rozporządzenia wykonawczego nie stanowi podstawy prawnej oceny zgodności nowej pomocy ze wspólnym rynkiem oraz że, wbrew temu, co sugerują Włochy (por. motyw 13), Komisja nie powoływała się na ten artykuł w tym celu; artykuł ten wyjaśnia natomiast sposób zastosowania przez Komisję art. 1 lit. c) rozporządzenia proceduralnego, dotyczącego pojęcia „nowej pomocy”. Komisja zauważa ponadto że twierdzenie Włoch, że środek pomocy stanowi zwykłą aktualizację kosztów, które bez właściwych zmian podstawowej struktury programu okazałyby się nieodpowiednie, nie przeczy faktowi, że przedmiotowe zwiększenie budżetu należy zakwalifikować jako zmianę pomocy istniejącej, a więc nową pomoc w myśl art. 1 lit. c) rozporządzenia proceduralnego i art. 4 rozporządzenia wykonawczego.

- (23) Analogicznie Komisja nie może też zgodzić się z twierdzeniem Włoch, że zgodnie z prawidłową wykładnią art. 4 rozporządzenia wykonawczego zakwalifikowanie jako nowa pomoc może nastąpić wyłącznie w sytuacji zwiększenia budżetu programu pomocy już zatwierdzonego, czemu towarzyszy przedłużenie terminu, w którym przedsiębiorstwa mogą skorzystać ze związanych z tym korzyści oraz wynikające stąd zakłócenie konkurencji. Komisja zauważa, że zwiększenie środków zatwierdzonego programu (oprócz zwiększenia o wartość mniejszą niż 20 %) ma nieuchronnie wpływ na konkurencję, ponieważ umożliwia państwu członkowskiemu przyznanie pomocy wyższej niż pierwotnie zatwierdzona. Taka zmiana skutków programu pomocy dla konkurencji powoduje dla Komisji konieczność dokonania nowej oceny zgodności ze wspólnym rynkiem. Wynika stąd, że zwiększenie budżetu o wielkość zgłoszoną przez Włochy nie może być uznane za mające charakter czysto formalny lub administracyjny lub za okoliczność nie wpływającą na ocenę zgodności danego środka pomocowego ze wspólnym rynkiem.

- (24) W związku z powyższym Komisja potwierdza, że zgłoszony środek pomocy musi być rozpatrywany jako nowa pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

⁽¹⁰⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1987 r., sprawa 223/85, RSV przeciwko Komisji, Rec. 1987, s. 4617.

⁽¹¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 1993 r., sprawa C-364/90, Włochy przeciwko Komisji, Rec. 1993, s. I-2097.

Rozporządzenie w sprawie TMO nie stanowi już ważnej podstawy prawnej

- (25) W odniesieniu do pierwszej uwagi przedstawionej przez Włochy w tym zakresie Komisja podkreśla przede wszystkim, że podstawą prawną przyjęcia rozporządzenia w sprawie TMO nie było rozporządzenie w sprawie przemysłu stoczniowego, ale Traktat WE, a w szczególności jego art. 87 ust. 3 lit. e), art. 93 i 133. Ponadto Komisja nie zauważa jakiegokolwiek niespójności między swoim stanowiskiem w rozpatrywanym przypadku a faktem, że część przepisów rozporządzenia w sprawie TMO odnosi się do rozporządzenia w sprawie przemysłu stoczniowego. Chodziło tutaj wyłącznie o kwestie techniki legislacyjnej, zgodnie z którą – by uniknąć powtórzeń – w rozporządzeniu w sprawie TMO nie powtórzono definicji czy przepisów już wcześniej sformułowanych w rozporządzeniu w sprawie przemysłu stoczniowego, włączając zasadniczą ich treść za pośrednictwem odesłania. W związku z tym zastosowanie rozporządzenia w sprawie TMO do tych punktów nie zależało od nieprzerwanej ważności rozporządzenia w sprawie przemysłu stoczniowego – w rozporządzeniu w sprawie TMO stworzono bowiem nowe, niezależne przepisy, zasadniczo analogiczne do przepisów zawartych w rozporządzeniu w sprawie przemysłu stoczniowego, do których odsyłało. Nie stoi to w sprzeczności ze stanowiskiem Komisji w przedmiotowym przypadku, że akt instytucji wspólnotowych musi być oparty na podstawie prawnej obowiązującej w momencie jego przyjmowania.
- (26) Jak wskazano w decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2008 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, rozporządzenie w sprawie TMO przestało już obowiązywać i dlatego nie może ono stanowić prawnej podstawy oceny nowej pomocy. Z powodów podanych w decyzji o wszczęciu postępowania (pkt 9 i 10), zgłoszona pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu przepisów dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego⁽¹²⁾, nie jest też, jak się wydaje, zgodna ze wspólnym rynkiem w myśl jakiegokolwiek innych przepisów, mających zastosowanie w dziedzinie pomocy państwa. Komisja zauważyła również, że Włochy nie zaproponowały żadnej alternatywnej podstawy prawnej oceny zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem, choć utrzymywały, że nie jest to przypadek „nowej pomocy”, z którą to tezę, jak wyjaśniono w pkt 18–22, Komisja nie może się zgodzić.
- (27) Analogicznie Komisja nie może przyjąć argumentów podnoszonych przez Włochy odnośnie do ogólnych zasad prawnych dotyczących uzasadnionych oczekiwań beneficjentów i równego traktowania.
- (28) Włochy twierdzą, że stocznie, które złożyły wniosek o przyznanie pomocy w ramach programu w czasie, gdy obowiązywało jeszcze rozporządzenie w sprawie TMO i które spełniały warunki otrzymania tej pomocy, ale nie udało im się jej uzyskać z powodu braku środków w budżecie, mogą zasadnie spodziewać się otrzymania pomocy, a także – zdaniem Włoch – na podstawie ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań (a także ze względu na konieczność zapewnienia równego traktowania z tymi stoczniami, którym faktycznie została wypłacona pomoc z dostępnych środków), mają prawo otrzymać pomoc, niezależnie od tego, czy rozporządzenie w sprawie TMO jeszcze obowiązuje.
- (29) Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa prawo powoływania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań rozciąga się na każdą jednostkę, która znajdzie się w danej sytuacji, dlatego też jasne jest, że władze wspólnotowe, udzielając konkretnych zapewnień, wywołały uzasadnione oczekiwania. Niemniej dana osoba nie może powoływać się na naruszenie tej zasady, chyba że otrzymała konkretne zapewnienia ze strony władz⁽¹³⁾.
- (30) W analizowanym przypadku Komisja uważa, że potencjalni beneficjenci programu pomocy mają prawo powoływać się na zasadę uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem wszelkiej pomocy, przyznanej w ramach programu w formie zatwierdzonej przez Komisję, co obejmuje także ograniczenie budżetu do 10 mln EUR. Tymczasem przypadek, którego akceptacji domagają się Włochy, odpowiada oczekiwaniu możliwości skorzystania z pomocy po upływie terminu obowiązywania programu, a w szczególności możliwości skorzystania z dopłat przekraczających zatwierdzony budżet, tj. oczekiwanie otrzymania nowej pomocy. Przedsiębiorstwo z zasady nie może powoływać się na zasadę uzasadnionych oczekiwań co do otrzymania pomocy, która nie została zatwierdzona przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w Traktacie WE⁽¹⁴⁾. Z tego samego powodu nie może powoływać się na ogólną zasadę równego traktowania i konieczność zapewnienia traktowania takiego jak w stosunku do beneficjentów zatwierdzonej pomocy.
- (31) Ponadto Włochy cytują utrwalone orzecznictwo, które jej zdaniem odzwierciedla stosowanie zasady *accessorium sequitur principale* i pozwala na wyciągnięcie wniosku, że aktualizacja wielkości budżetu na działania publiczne, mająca na celu skorygowanie skutków w czasie lub przewidywać co do wydatków, które okazały się niewystarczające, mimo że powoduje zwiększenie początkowego budżetu, nie stanowi nowej pomocy lub też jest zgodna w kontekście podstawy prawnej uzasadniającej przyznanie pierwotnej pomocy.
- (32) Niemniej cytowane orzecznictwo nie potwierdza tezy postawionej przez Włochy.
- (33) W wyroku wydanym w sprawie C 223/85 Trybunał stwierdza, że brak interwencji Komisji w rozsądnym terminie oraz fakt, że pomoc przeznaczona była na pokrycie dodatkowych kosztów operacji, do realizacji której skorzystano z zatwierdzonej pomocy, wywołały wśród beneficjentów uzasadnione oczekiwania co do braku zastrzeżeń odnośnie do pomocy. Niemniej Komisja

⁽¹²⁾ Dz.U. C 317 z 30.12.2003, s. 11.

⁽¹³⁾ Por. m.in. wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 września 2008 r. w sprawie T20/03, Kahla przeciwko Thüringen Porzellan, dotychczas nieopublikowany, pkt 146.

⁽¹⁴⁾ Por. np. wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-5/89, Komisja przeciwko Niemcom, Rec. 1990, s. I-3437, pkt 14.

nie dostrzeżę, by ten precedens potwierdzał tezę postawioną przez Włochy, zgodnie z którą aktualizacja budżetu programu pomocy nie stanowi nowej pomocy lub, alternatywnie, jest zgodna z podstawą prawną, która stanowiła uzasadnienie przyznania pierwotnej pomocy, tj. rozporządzeniem w sprawie TMO. Przeciwnie Komisja zauważa, że w cytowanym powyżej wyroku Trybunał nie zakwestionował faktu, że „pomoc przeznaczona na pokrycie większych kosztów operacji, do realizacji której [...] skorzystano z zatwierdzonej pomocy” wymaga zgody Komisji na podstawie art. 87 ust. 1 (wówczas art. 93) Traktatu WE.

- (34) Ponadto Włochy nie wykazały, że w przedmiotowym przypadku Komisja nie zainterweniowała w rozsądnym terminie. Przeciwnie, to raczej Włochy nie zgłosiły zwiększenia budżetu pomocy w czasie, gdy jeszcze obowiązywało rozporządzenie w sprawie TMO.
- (35) Również sprawa C-364/90 nie potwierdza tezy postawionej przez Włochy. W tej części wyroku, do której odwołują się Włochy, Trybunał stwierdza tylko, że Komisji nie udało się odpowiednio uzasadnić negatywnej decyzji dotyczącej udzielenia pomocy państwa, uściślając dalej, że niektóre dokumenty przedstawione w fazie poprzedzającej postępowanie sądowe były wystarczająco jasne dla celów uznania dopuszczalności tych argumentów w postępowaniu przed Trybunałem. Komisja nie rozumie, jak te czysto proceduralne punkty miałyby potwierdzać tezę Włoch, że zwiększenie budżetu programu pomocy winno być, jako kwestia prawa materialnego, zatwierdzone na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO. Wreszcie w odniesieniu do uwagi Włoch, że zgłoszona pomoc nie jest sprzeczna z decyzją WTO (Światowej Organizacji Handlu), zgodnie z którą przepisy rozporządzenia w sprawie TMO są niezgodne z przepisami WTO, Komisja zauważyła już w poprzednich decyzjach, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przepisy wspólnotowe winny być interpretowane na tyle, na ile to możliwe, w świetle prawa międzynarodowego, w tym zobowiązań WE wynikających z przynależności do WTO⁽¹⁵⁾. W związku z tym wykładnia rozporządzenia w sprawie TMO powinna być dokonywana również w świetle międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty⁽¹⁶⁾.
- (36) W tym kontekście Komisja przypomina, że Korea zakwestionowała zgodność rozporządzenia w sprawie TMO z zasadami WTO. Dnia 22 kwietnia 2005 r. grupa ekspercka opublikowała sprawozdanie, w którym stwierdza, że rozporządzenie w sprawie TMO i różne przepisy krajowe w sprawie TMO, istniejące w czasie, w którym Korea wszczęła spór w ramach WTO, naruszały art. 23 ust. 1 Uzgodnienia w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzygnięcie sporów⁽¹⁷⁾. Dnia 20 czerwca 2005 r. Organ Rozstrzygnięcia Sporów WTO

przyjął sprawozdanie grupy ekspertów, w którym zalecono Wspólnocie doprowadzenie do zgodności rozporządzenia w sprawie TMO i przepisów krajowych w sprawie TMO z jej zobowiązaniami wynikającymi z porozumień zawartych w ramach WTO⁽¹⁸⁾. Dnia 20 lipca 2005 r. Wspólnota poinformowała Organ Rozstrzygnięcia Sporów, że przepisy wspólnotowe są już zgodne z jego decyzją i z zaleceniami Organu Rozstrzygnięcia Sporów, ponieważ rozporządzenie w sprawie TMO wygasło z dniem 31 marca 2005 r., a państwa członkowskie nie mogły już przyznawać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia.

- (37) W sprawozdaniu grupy ekspertów i decyzji Organu Rozstrzygnięcia Sporów, która zatwierdziła to sprawozdanie, zakwestionowano rozporządzenie w sprawie TMO jako takie, ponieważ stwierdzono, że jest sprzeczne z przepisami WTO, nakładając jednocześnie na Wspólnotę obowiązek zaprzestania stosowania go. Obowiązek Wspólnoty wykonania decyzji Organu Rozstrzygnięcia Sporów ma zastosowanie także do przyszłych decyzji o przyznawaniu nowych pomocy na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO⁽¹⁹⁾. Wspólnota, informując Organ Rozstrzygnięcia Sporów, że jej przepisy są już zgodne z decyzją i z zaleceniami Organu Rozstrzygnięcia Sporów, ponieważ rozporządzenie w sprawie TMO wygasło z dniem 31 marca 2005 r., a tym samym państwa członkowskie nie mogą już przyznawać pomocy operacyjnej na jego podstawie, zobowiązała się do nie stosować już przedmiotowego rozporządzenia jako podstawy przyznawania nowych środków pomocy. W związku z tym zatwierdzenie przedmiotowej pomocy stanowiłoby naruszenie przez Wspólnotę międzynarodowych zobowiązań.

VI. WNIOSEK

- (38) Z wymienionych powyżej powodów Komisja stwierdza, że zgłoszona pomoc państwa nie jest zgodna z wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Środki pomocy państwa, której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu pomocy N 59/04 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego na rzecz przemysłu stoczniowego, polegającej na zwiększeniu o 10 mln EUR budżetu programu pomocy, nie są zgodne z wspólnym rynkiem.

W związku z tym pomoc ta nie może zostać udzielona.

Artykuł 2

Włochy poinformują Komisję w terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji o środkach podjętych w celu jej wykonania.

⁽¹⁵⁾ Sprawa C-53/96, Hermes, Rec. 1998, s. I-3603, pkt 28; sprawa C-76/00 P, Petrotub, Rec. 2003, s. I-79, pkt 57.

⁽¹⁶⁾ Sprawy C 26/06 (ex N110/06) (Dz.U. L 219 z 24.8.2007, s. 25) i C 32/07 (ex N 389/06) (Dz.U. L 108 z 18.4.2008, s. 23).

⁽¹⁷⁾ Por. EC – Measures affecting trade in commercial vessels, WT/DS301/R, pkt 7.184–7.222 i 8.1(d).

⁽¹⁸⁾ Por. dokument WTO WT/DS301/6.

⁽¹⁹⁾ Por. EC – Measures affecting trade in commercial vessels, WT/DS301/R, pkt 7.21.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 października 2008 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji
